గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

మెదడంతా నొక్కినట్లు విపరీతంగా తలనొప్పి వచ్చేసింది అనితకు. తాను ఏమి మాట్లాడాలని మొదలెట్టింది, టాపిక్ ఎటు తిప్పాడు. ఎవరినో ప్రేమించి, ప్రదీప్‌కు ఏమి తక్కువ చేశాను? ఎంత ఎటన్షన్ ఇచ్చాను? మనఃస్ఫూర్తిగా ఇది నా సంసారం, నా భర్త, నా పిల్ల అనే కదా ఇంత శ్రద్ధగా కాపురం చేశాను. ప్రతిసారి ఎందుకిలా ఓడిపోతుంది తను? గొడవ అయిన ప్రతిసారి తానే సర్దుకుపోతుంది. ఇదా ప్రతిఫలం?

అక్కవాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు ప్రసాద్ చెప్పాడు, తాను మూడు నెలల క్రితం ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు తెలిసినాయన ఎవరో అన్నారంట 'మీ తోడల్లుడు మా అబ్బాయి స్నేహితుడితో కలిసి ఓ రెండెకరాలు కొన్నాడు. బాగా సంపాదిస్తున్నాడనుకుంటే చాలా కొంటున్నాడు' అని

ప్రసాద్ కాజువల్‌గా అడిగాడు - "ఏ ఏరియాలో కొన్నారు అనిత. అపార్టుమెంట్లు అద్దెకు ఇచ్చారా"

"నాకేమీ తెలియదు బావా ఈ విషయాలు ప్రదీప్ ఏమీ అనలేదే"

కవిత, ప్రసాద్ ఒకరిమొహం ఒకరు చూసుకున్నారు. తరవాత ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు కవిత అన్నది.

"అన్నీ అలా వదిలెయ్యకు అనిత. కాస్త డబ్బు విషయాలు పట్టించుకో. అన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలి కదా! తను సమర్థవంతంగా ఇన్వెస్టు చేయొచ్చు కానీ కనీసం ఏవి ఎక్కడున్నాయో తెలియాలి కదా"

అడిగినందుకు జరిగిన పర్యవసానం ఇది.

బలవంతాన కళ్ళు మూసుకుని నిద్రకు ఉపక్రమించింది.

ఓ పదిహేను రోజులు ఎడ మొహం పెడమొహంగానే ఉన్నారు ఇద్దరు. ఈ పదిహేను రోజుల్లో విపరీతమైన స్ట్రెస్‌కు గురైయ్యింది అనిత. దానితోపాటు తన జీవితం గురించి, ఆత్మావలోకనం చేయసాగింది.

ఏంటి ఈ జీవితం. దెబ్బమీద దెబ్బ తగులుతూనే ఉంది. ఎప్పటికి నేను సొంతం ముక్కలైపోతానా అని దేవుడు ఇంకా పరిక్షలు పెడుతున్నాడా?

ప్రాణంగా ప్రేమించింది స్టీవ్‌ని. పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయింది. ఎంత ధైర్యం, స్థైర్యంతో ముందుకు అడుగువేసింది తను. తనలోని ఏదో ఫైర్ స్టీవ్‌తోనే పోయిందేమో. ఎంత కాన్ఫిడెంట్‌గా ఉండేది, ఎంత ఖచ్చితంగా మనస్సులోని మాట చెప్పేది.

ఎందుకు అనవసరంగా గొడవలు, వాదనలు అని సర్దుకుపోయేది. వీలైనంతవరకు ప్రశాంతమైన జీవితం కోసం పోరాడింది. ప్రతిసారి అతన్ని కించపరిచే మాటలు. మనస్సును తూట్లు పొడిచేవి. ఫ్రెండ్స్ ఎవ్వరైనా అనిత వంట

మెచ్చుకున్నా, లేక ఇంకే విషయంలో పొగిడినా భరించగలిగేవాడు కాదు ప్రదీప్. ఏదో వంకపెట్టి ఫ్రెండ్స్ ఎదురుగానే తుస్కరించేవాడు. ఎందుకలా మాట్లాడావు అని ఓసారి పార్టీ అయ్యాక నిలదీస్తే - "అరే జోక్ చేశా అంతే" అన్నాడు.

తరవాత వెన్నెల విషయంలో ముక్కలైపోయింది. ఆడపిల్ల పెళ్ళికి ముందు ఎలా ఉన్నా, ఎంత గారాబంగా పెరిగినా పెళ్ళి అయిన క్రొత్తలో కొద్దిగా ఎడ్జెస్టు అవ్వటానికి ఇబ్బంది పడినా క్రొత్త వాతావరణం, క్రొత్త వ్యక్తులతో ఇమిడిపోటానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తుంది.

ఇది చాలామంది అమ్మాయిలకు వర్తిస్తుంది. అనితకూడా తనని తాను అలానే మలచుకుంది.

కానీ ఎన్నో ఏళ్ళుగా చిన్న విషయాలు, పెద్ద విషయాలు అన్నీ కలిపి మనస్సును ఛిద్రం చేస్తుంటే ఆ ముక్కల్లో తన అస్తిత్వాన్ని కోల్పోతూ క్రమంగా ఒక వ్యక్తిగా కూడా మిగలకుండా అయిపోతుందో, అప్పుడు కొందరాడపిల్లలు జీవశ్చవాలుగా మిగిలిపోతారు.

కానీ కొంతమంది తమని తాము ప్రశ్నించుకోవటం మొదలు పెడతారు. అలానే అనిత కూడా తనని తాను ప్రశ్నించుకుని, ఆలోచించటం మొదలెట్టింది. ఈ క్రమంలో తాను మళ్ళీ జీవితం ఆనందం పొందగలదా? కాలమే నిర్ణయించాలి.

'ఏంటి నీ జీతం ఈసారి డిపాజిట్ అవ్వలేదు" ఇంటికి వస్తూనే అడిగాడు ప్రదీప్.

"నేను వేరే ఎకౌంటు ఓపెన్ చేశాను. ఇకనుండి నా జీతం దాంట్లోకి వెళుతుంది" షాక్ కొట్టినట్లు ఆగిపోయాడు ప్రదీప్.

"ఇవన్నీ నీ ఆలోచనలేనా, ఎవరన్నా ఎక్కిస్తున్నారా?" నొసలు చిట్లించి గట్టిగా అడిగాడు.

మానసికంగా ఎప్పుడో సిద్ధపడింది ఈ సంభాషణకి, అందుకే స్థిరంగా ఉంది.

"నాతో ఒక్కమాట చెప్పకుండా ఇండియాలో ఆస్తులుకొని, నీ పేరున రాయించుకోమని ఎవరు నీకు సలహాలు ఇచ్చారో వాళ్ళే నాకూ ఇచ్చారు"

అనిత గొంతులో దుఃఖం లేదు, బాధలేదు. కోపం అంతకంటే లేదు. చాలా మామూలుగా, "బైట భోజనం చేసి వచ్చాను" అన్నంత మృదువుగా చెప్పింది.

ఒక్కక్షణం ఏమీ అర్థంకాలేదు ప్రదీప్‌కు. అనితలో ఒక క్రొత్త మనిషిని చూస్తున్నట్లుగా ఉంది. అనిత బాధపడుతున్నా, ఏడుస్తున్నా, లేక కోపం తెచ్చుకున్నా ప్రదీప్‌కు ఎలా హేండిల్ చెయ్యాలో తెలుసు. గట్టిగా అరిచేవాడు. అనితను తన అరుపులతో భయపెట్టేవాడు. కానీ ఈ అనిత ఎవరు?

ఒకటి మాత్రం అర్థం అయ్యింది. మళ్ళీ డబ్బు చేతికి చిక్కాలంటే, ఈసారి కోపం తెచ్చుకోవటంలాంటి పనులు మానేసి అనితను మంచి చేసుకోవాలని.

"ఎందుకిలా అన్నిటికీ విపరీతంగా ఆలోచిస్తావు? ఓవర్ రియాక్ట్ అవుతున్నావు. మన ఫ్యూచర్ కోసమే కదా ఆ డబ్బు ఇన్వెస్టు చేసింది" పక్కనే కూర్చుని చెయ్యి పట్టుకోబోయాడు.

చెయ్యి వెనక్కి లాక్కుంది అనిత "ఏ వ్యక్తి అయినా ఒకసారి, లేక రెండుసార్లు మోసపోవచ్చు పదే పదే ఒక వ్యక్తి వలన మోసపోతే - అది మోసం చేసేవాడిది కాదు, మోసపోయిన వాళ్ళదే తప్పు."

"ఏం మోసం చేశాను?"

"మన పెళ్ళి అయ్యాక నువ్వు ఏ విషయంలో నా భర్తగా, నా సహచరిగా ఉన్నావు ప్రదీప్? నాకు ఎప్పుడైనా ఎమోషనల్‌గా తోడుగా నిలిచావా? ఆలస్యం అయిన ప్రెగ్నెన్సీ, దాని వలన మీ అమ్మతో పడిన మాటలు, వెన్నెల విషయం ఏదైనా ఒక్క విషయం చెపుతావా నువ్వు నాకు తోడుగా నిలిచిన సంఘటన, వీటికి తోడు అందరిలో నన్ను కించపరచటం, అవమానంగా మాట్లాడటం."

ప్రదీప్ సమాధానం చెప్పకపోవటం చూసి మళ్ళీ తనే అన్నది.

"ఎప్పుడైనా నేను నీ డబ్బు, నా డబ్బు అని మాట్లాడానా? ఒక్కసారైనా క్యాజువల్‌గా ఇండియాలో ఇన్వెస్టు చేస్తున్నా అని చెప్పావా? రెండు ఇళ్ళు, స్థలం ఎవరిపేరు మీద తీసుకున్నావు ప్రదీప్? ఏంటి దీని అర్థం?"

"చిన్నప్పటినుండి నన్ను అందరూ చలాకీగా ఉంటాను, అనవసరంగా ఎవ్వరితోనూ గొడవలు పెట్టుకోను కానీ మాట పడను అనేవారు. పెద్దయ్యాక నా ఫ్రెండ్స్ అందరూ, నేను అన్నీ బాగా ఆలోచిస్తాను, ఏ సమస్య అయినా చక్కగా విశ్లేషించి పరిష్కారం చూపుతాను, అందరితో ఆత్మీయంగా ఉంటాను అనేవారు. ఇవి స్వహతాగా నాలో ఉండే లక్షణాలు నా కోర్ బిహేవియర్. కానీ నా లక్షణాలు, నా వ్యక్తిత్వం ఎప్పుడు కోల్పోటం మొదలెట్టానో కూడా తెలియదు. ప్రతి చిన్న విషయంలో సర్దుకుపోవటం, ఆ క్రమంలో ఒక వ్యక్తిగా కూడా మిగలకుండా అయిపోతున్నా"

"ఏం మాట్లాడుతున్నావు నువ్వు?" ప్రదీప్‌కు అనిత మాటలు ఏమీ అర్థంకావట్లేదు. అసలు అనితే కొత్తగా ఉంది.

"నేను ఏనాడూ నీకు అర్థం కాలేదు ప్రదీప్. ఒక భార్యగా కాదుకదా కనీసం ఇంట్లో ఉండే సహచరిగా కూడా నన్ను అర్థం చేసుకోటానికి ప్రయత్నించలేదు. నా మనసు విరిగిపోయింది ప్రదీప్. ఇన్నాళ్ళూ కలిసి ఉన్నాం, అయినా ఈ క్షణం ఎంతో నిర్లిప్తంగా ఉంది. ఏ ఎమోషన్స్ లేవు" లేచి బెడ్రూంలోకి వెళ్ళిపోయి తలుపు వేసుకుంది అనిత.

"ఈ వీకెండ్ తెలుగు అసోసియేషన్ ఫంక్షను ఉంది. మీరు ఈ ఏరియాకు క్రొత్త కదా అందుకని చెపుతున్నా. రండి మంచి కాలక్షేపం. ఇండియానుండి సింగర్స్ వస్తున్నారంట" ఆఫీసులో అనితతోపాటు పనిచేసే సుమన చెప్పింది.

"నాకు పెద్ద ఇంట్రెస్టు ఉండదు ఇవన్నీ" మొహమాటంగా చెప్పింది అనిత. దాదాపు ఒక సంవత్సరంగా కలిసి పనిచేస్తున్నారు. చాలామంది ఇండియన్లు పనిచేస్తున్నారు ఈ కంపెనీలో. సుమన కూడా తన ప్రాజెక్టులోనే చెయ్యటంతో పరిచయం పెరిగింది.

"సరే ఆలోచించుకోండి. లెమాంట్ టెంపుల్లో, శనివారం సాయంత్రం ఆరుగంటలకు."

సుమన ఇంకేదో చెప్పబోతుండగా, అనిత ఫోన్ మోగటంతో చెయ్యి ఊపి వెళ్ళిపోయింది.

నెంబరు ఏదో కొత్తగా ఉంది. తీసి "హలో" అన్నది

"హలో మేడం. మీ పేరు అనిత. మీరు షికాగో యూనివర్శిటీలో 2001లో గ్రాడ్యుయేట్ అయ్యారా?" అవతలి నుండి ఒక మగగొంతు వినిపించింది.

"అవును. ఇంతకీ ఎవరు మీరు?"

"మేము ఆ యూనివర్సిటీ అల్యుమిని అసోసియేషన్ నుండి. చాలామంది ఎన్‌రోల్ చేసుకున్నారు. చేసుకోని వాళ్ళను వెతికి ఎన్‌రోల్ చేసుకోమని చెపుతాం."

"నా ఫోన్ నెంబరు ఎవరు చెప్పారు?"

"కొంచెం కష్టపడ్డాం కానీ మా పని ఇదే కదా మాడమ్. చిన్న కన్ఫర్మేషన్ చెప్పండి. మీ అడ్రస్సు చెపితే, మా డిటైల్సు అన్నీ మెయిలు చేస్తాం."

"సారీ పర్సనల్ ఇన్ఫర్మేషన్ అడుగుతున్నారు."

"ఓకే మేడం సారీ ఇబ్బంది పెట్టాను. మేం ఒక ఫంక్షను చెయ్యబోతున్నాం. ఆ వెబ్‌సైట్ రెడీ అవ్వగానే మీ ఫోన్‌కు మెసేజ్ వస్తుంది. థాంక్స్ మేడం" అని పెట్టేశాడు.

వింతగా అనిపించింది అనితకు. ఏదైనా మోసమున్నదా అని ఆలోచించింది కాసేపు.

ఈసారి తన పుట్టినరోజు వీకెండు రావటంతో, అక్క వెన్నెల దగ్గరికి వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకుంది అనిత. అప్పుడే మూడు నెలలయ్యింది వెన్నెలను చూసి.

ఎంత ముద్దుగా ఉంటుందో వెన్నెల. ఆటిజం వాళ్ళకు కళ్ళు తేడాగా ఉంటాయి అంటారు. వెన్నెల కళ్ళు చాలా పెద్దవి, అమాయకంగా, స్వచ్ఛంగా ఉంటాయి.

మొదటినుండి అనితను అమ్మ అని పిలిచేది. కవిత పెంచటం మొదలెట్టాక అనితను అమ్మ అని, కవితను మమ్మీ అని పిలవటం అలవాటు చేసింది కవిత

ఇంట్లో మరీ ఒంటరిగా బెంగగా అనిపిస్తుంది. శుక్రవారం బయలుదేరి వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకుంది. రెండున్నర గంటల ప్రయాణం, పెద్ద ప్రయాస కూడా ఉండదు.

ఈ మధ్య తన ఫ్రెండ్స్ అందరూ బాగా గుర్తువస్తున్నారు. ప్రియ, ఆనంద్ - ముఖ్యంగా స్టీవ్. ఎలా ఉన్నాడో తను. కెరియర్ బాగానే ఉండి ఉంటుంది. పర్సనల్ లైఫ్ ఎలా ఉందో. ఎవర్ని పెళ్ళి చేసుకున్నాడో, పిల్లలెందరో. అన్నిటికంటే ముఖ్యంగా.. ఐ హోప్ హి ఈజ్ హాపీ.

ప్రియ స్టీవ్‌ని తిడుతుంటే భరించలేకపోయేది. క్రమంగా మాటలు తగ్గించేసింది. తను పెళ్ళి చేసుకోవటం కూడా నచ్చలేదు ప్రియకు. నా పరిస్థితి ఇది అని ఎన్నిసార్లు చెప్పినా వినిపించుకోలేదు ప్రియ. కొన్నాళ్ళకు ఫోను మార్చాల్సి వచ్చినప్పుడు ప్రియ నెంబరు సేవ్ చేసుకోలేదు.

అప్పట్లో అందరికి దూరంగా ఉంటే కానీ మనస్సును కంట్రోలు చేసుకోలేనని భయపడింది అనిత. ఆ జ్ఞాపకాలను మర్చిపోవాలి, క్రొత్త జీవితలో ఇమిడిపోవాలి. ఇదే ఆలోచన, ఇదీ పోరాటం. చాలా కష్టపడి మనస్సు మరల్చుకునేది.

ఉద్యోగరీత్యా రకరకాల ఊళ్ళు మారారు. ఎంతో నిగ్రహించుకునేది స్టీవ్ ఆలోచనలు దరిదాపుల్లోకి రానివ్వకుండా ఉంచటానికి.

అట్లా అని స్టీవ్‌ను ద్వేషించలేదు అనిత. క్రమంగా స్టీవ్ ఒక అందమైన స్నేహం, ఓ మంచి జ్ఞాపకం, ఒక బలం, ఒక ఆలంబనగా మిగిలిపోయాడు. ప్రదీప్‌తో మనఃస్ఫూర్తిగా ఒక మంచి ఇల్లాలుగా ఉండటానికి తన శక్తి అంతా ఉపయోగించింది కానీ ప్రదీప్ ప్రవర్తనతో మనస్సు విరిగిపోయింది.

ఎంత బండరాయి అయినా, సుత్తితో కొడుతూ ఉంటే ఎప్పుడో అప్పుడు పగిలిపోతుంది. తొంభై తొమ్మిది గట్టి దెబ్బలు తట్టుకున్న రాయికూడా వందో దెబ్బ చిన్నదైనా, ఇక తట్టుకునే శక్తిలేక పగిలిపోతుంది.

ప్రియ, స్టీవ్ తరవాత అనిత జీవితంలో సన్నిహిత స్నేహితులంటూ ఎవ్వరూ లేరు. ఏవో పరిచయాలు, కాలక్షేపం అంతే. తన మనస్సును అద్దం చేసుకునేవాళ్ళు లేరు, ఆ కొరతా ర్రానానూ ఎక్కువైపోయింది ఈ పదిహేనేళ్ళల్లో.

లోలోపల నుండి ఒక తపన, అనిశ్చిత, రెస్ట్‌లెస్‌నెస్. తన జీవితంలో ఆనందంగా ఉండే ప్రాప్తం లేదా? తనేమీ చెడ్డదికాదేణ మరి ఎందుకు తనకు ఇన్ని పరిక్షలు. ఎందుకు ఆనందం, సంతోషంలాంటివి తన దరిదాపుల్లోకి రావటంలేదు. ఏమి తప్పు చేసింది తను? మనఃస్ఫూర్తిగా నవ్వి ఎన్నాళ్ళయ్యింది?

అనితకు ఆలోచనలతో తలనొప్పి మొదలయ్యింది.

"గుడ్ మార్నింగ్ అమ్మా.. మమ్మీ" కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న కవిత అనిత దగ్గరికి వచ్చి విష్ చేసింది వెన్నెల.

"గుడ్‌మార్నింగ్ బంగారం. దా నా దగ్గరకు" ముద్దుగా పిలిచింది అనిత.

దగ్గరకు వచ్చిన వెన్నెలను ఒడిలో కూర్చోపెట్టుకుంది అనిత.

"ఇవాళ ఏం రోజని చెప్పాను నీకు" మృదువుగా గుర్తుచేసింది కవిత.

"తెలుసు నాకు. హ్యాపీ బర్తడే అమ్మ"

"అరె, భలే గుర్తుపెట్టుకున్నావు. చాలా థాంక్స్ బంగారం" వెన్నెల నుదుటిమీద ముద్దుపెట్టుకుంది అనిత.

"తొందరగా పాలు తాగెయ్యి. మనం అమ్మ బర్త్‌డే సెలబ్రేట్ చెయ్యాలి కదా"

"బద్ధకంగా ఉంది అక్కా! అలవాటు ప్రకారం తొందరగా మెలకువ వచ్చేసింది. బైట వర్షం పడుతుంది - హాయిగా దుప్పట్లో దూరి పడుకోవాలని ఉంది. వెచ్చగా" సోఫాలో ముడుచుకుంటూ చెప్పింది అనిత.

"గుర్తుందా చిన్నప్పుడు వర్షంలో తెగ ఆడేదానివి, తరవాత అమ్మ పకోడీలు చేసేదాకా ఊరుకునేదానివి కాదు" నవ్వింది కవిత.

"నిజమే కదా" కాసేపు ఆగి సాలోచనగా అన్నది అనిత

"ఆఖరిసారి వర్షంలో ఎప్పుడు తడిచానో తెలుసా? స్టీవ్‌తో కలిసి జలుబు చేస్తుందని తను కోప్పడుతున్నా వినిపించుకోకుండా తనను కూడా లాగాను. ఆ వర్షంలో.." తర్వాత మాటలను మింగేసింది అనిత.

"ఇప్పటికీ నువ్వు స్టీవ్ గురించి చెపుతుంటే అదే చిరునవ్వు. ఇంకా మర్చిపోలేక పోతున్నావా స్టీవ్‌ని" నెమ్మదిగా అడిగింది కవిత.

"ఎలా మరిచిపోతానక్కా నీకు గుర్తుందా మన చిన్నప్పుడు, బహుశా నాకు ఓ పదేళ్ళు ఉంటాయేమో. మన పక్కింటి అబ్బాయి అంటే చాలా కోపంగా ఉండేవాళ్ళం. మనల్ని చాలా ఇరిటేట్ చేసేవాడు. ఒక రెండేళ్ళే ఉన్నాం ఆ ఇంట్లో కానీ ఇప్పటికీ అతను గుర్తుకు వస్తే వెధవ తెగ విసిగించేవాడు అని గుర్తు చేసుకుంటాం. అవునా?"

"అవును అయితే ఏంటి?"

"అంత చిన్న ఇరిటేషన్ గుర్తు ఉన్నప్పుడు, దానికంటే చాలా చాలా బలమైన, అందమైన బంధం కదా ప్రేమ. అదెలా మర్చిపోతాం అక్క. స్టీవ్ ఒక అందమైన భాగం నా జీవితంలో. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోనంత మాత్రాన అతన్ని అతని అందమైన జ్ఞాపకాలను ద్వేషించాలా? ఏదో ఒక సంఘటన, ఏదో మాట, వర్షం చూసినప్పుడో, ఏ వెన్నెల రాత్రిలోనో అలా ఒక పిల్ల తెమ్మెరలాంటి జ్ఞాపకం. ఒక చిన్న సంతోషం."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments